

Tizenegyen egymillióért

Érdekes tudósítás jelent meg mostanában az egyik reggeli napilapban. Már az is elgondolkodtató, hogy csak egyetlen, nem túl nagy példányszámú újság adott hírt egy olyan eseményről, amelyet, mint közérdekű köz-

leményt, az MTI szokott kiadni valamennyi újság számára. Csak a Nemzeti Színház a megmondhatója, miért óhajtott az eseménynek csupán ilyen szűk körű, majdnem rejtett publicitást.

Az esemény az, hogy a Nemzeti Színház meghívásos drámapályázatot hirdet. A Nemzeti történetében, úgymond, példátlanul nagy összegű díjakat tűztek ki: kettő és egynegyed millió forintból az első díj egymillió, a második hétszázötvenezer, a harmadik félmillió forint. A zsűri joga, hogy bármelyik pályáművet az elkövetkezendő két évadban, 1997. július 31-ig a színház bemutathassa, a beküldési határidő 1995. január 22., eredményhirdetés 1995. március 15-én lesz.

Egy futbalcsapatnyi szerzót, összesen tizenegy író-t hívott meg a pályázatra a Nemzeti. Természetesen minden pályázatot hirdetőnek, tehát a Hevesi

Sándor téri teátrumnak is szíve joga, kiket hív meg, abba beleszólni nem lehet, kivált, ha a hirdető nem is kéri senki tanácsát. Eltűnődni azonban lehet a névsoron, elemezni a meghívottak – és meg nem hívottak – listáját nem tilos.

Ehhez mindenekelőtt ismerni kell a pályázatra meghívottak névsorát, íme: Deák Ferenc (Újvidék), Fejes Endre, Görgey Gábor, Gyurkovics Tibor, Hubay Miklós, Hernádi Gyula, Kertész Ákos, Páskándi Géza, Pozsgai Zsolt, Spiró György, Sütő András. Első látásra a mai magyar drámaírás teljes spektrumát tükrözi a névsor, „népfrontos” jellegű is, hiszen a konzervatív, nemzeti Páskánditól a liberális Spiróig terjed. A generációs választékot is figyelembe vették, egyszerre szólítva meg a drámaírók doyenjét, a 75 éves Hubay Miklóst. Ez így rendben lévőnek látszik. Am aki kicsit is jobban ismeri korunk magyar drámairodalmát, abban komoly hiányérzet támadhat, és kiváltképp azzal a sok névvel kapcsolatban merülhetnek fel kérdőjelek, amelyek nem szerepelnek a listán.

Érthetetlen például Szakonyi Károly, Lázár Ervin, Kertész Imre kihagyása. Ugyanígy Nádas Péteré, aki a pártállami idők három T-betűs kultúrpolitikájában inkább a tiltás jelző T-betűs (Takarítás, Találkozás, Temetés) darabjaival

csak nagy sokára csúszott át a tűrés kategóriába, anélkül, hogy harmadik T, támogatás skatulyába valaha is bekerült volna.

Az ígéretes fiatal drámaírókat, Békés Pált, Forgács Andrást, Kárpáti Pétert is mellőzik a meghívók. Nem „osztottak lapot” Horváth Péternek, Vámos Miklósnak, Nógrádi Gábornak, Kornis Mihálynak, Polgár Andrásnak és **Eörsi Istvánnak**, elfeledkeztek Kardos G. Györgyről, aki negyven évig dolgozott át rengeteg elavult operetett és sok, már születésekor emészthetetlen szovjet darabot tett emberi fogyasztásra alkalmassá. Egy ilyen meghívás talán serken-tené arra, hogy önálló darabot írjon. Az idősebb szerzők között Moldova György neve sem található, pedig legutóbb éppen színpadon (Az ifjú gárda) aratott komoly sikert.

Ennyit a szakmát ismerők számára hiányzókról. A névsor legérdekesebb szereplője azonban kétségkívül Páskándi. Ő ugyanis nemcsak színpadi szerzőként ismert, de az is köztudott, hogy a Nemzeti Színház vezetőségéhez tartozik, annak fődrámaturgja, irodalmi vezetője. Tehát az a látszat keletkezett, hogy önmagát is meghívta a pályázatra, s majdan egyik elbírálója lesz annak, hogy jogosult-e a magas összegű díjak valamelyikére, és ha igen, melyikre.